

— Ти ли си, Христо, какво има? — обърнахъ се къмъ войника, който се оказа, че е ординарецътъ ми.

— Станете да хапнете, г. подпоручикъ, каза Христо съ боязлива братска грижливостъ.

Поозадачихъ се много отъ голѣмата изненада и не знаяхъ какво да мисля. Какво и отгдето е намѣрилъ ядене този синковецъ. Наоколо всички още спѣха, но като видѣхъ, че оставатъ само 15 минути до свършване на почивката, разбудихъ ротния. Началникътъ остана недоволенъ, а Христо, водимъ само отъ чистата войнишка преданостъ, не схващаше колко е неудобно да се поднася на началника храна, като нѣмаше такава за войниците. Все пакъ, въ простата природа на нашия войникъ имаше разбиране за моралъ, и Христо, като разгъна пакета, подаде топла пита съ половинъ запечено пиле и каза: — Хапнете, господинъ поручикъ, докато не сж станали войниците, че за всички нѣма...

Ротниятъ се усмихна, но неговата усмивка криеше малко похвала и повече упрѣкъ. Той не намираше нищо по-лесно, за да се покаже въ случая истински войникъ, да захвърли предложеното му ядене или да го даде на нѣкой слабосиленъ войникъ, но прецени, че това би огорчило Христо. Това би било все едно, да се плюе върху геройския подвигъ на единъ преданъ подчиненъ. Трудното положение, обаче,